

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 48/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou TORA Legal, s. r. o., Laurinská 18, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky Mgr. Alexandry Čižmárikovej, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 40/2015 z 23. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 40/2015 z 23. augusta 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že sa ako žalobca žalobou podanou na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“) domáhal proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. 1100307/1/433708/2013 z 10. septembra 2013 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) bolo zmenené rozhodnutie Daňového úradu Trnava (ďalej len „daňový úrad“) č. 9211401/5/2639510/2013 z 10. júna 2013 (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“). Krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 14 S 154/2013-54 z 26. februára 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

3. Na základe odvolania podaného sťažovateľom najvyšší súd ako súd odvolací rozsudok krajského súdu potvrdil a účastníkom konania nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Sťažovateľ namieta, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v častiach, ktoré predstavujú vlastnú myšlienkovú činnosť najvyššieho súdu, zjednodušené a zostručené spôsobom, ktorý v spojitosti s nezrozumiteľným rozsudkom krajského súdu zásadným spôsobom porušuje základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces garantované ústavou a dohovorom a je výrazom výkladovej a aplikačnej svojvôle najvyššieho súdu.

5. Sťažovateľ poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu, a na zdôraznenie jeho správnosti len doplnil niektoré dôvody. Sťažovateľ uviedol, že už rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vnútorne nesúrodým a z hľadiska naplnenia jeho ústavného práva na súdnu ochranu prostredníctvom odôvodnenia, ktoré má dať presvedčivo odpoveď aspoň na

základné skutkové a právne otázky sporu, nedostatočným, ktoré je navyše v rozpore s normami daňového hmotného práva.

6. Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd nedostatočne zaoberal podmienkami zákonnosti vykonanej daňovej kontroly a zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Sťažovateľ v žalobe podrobne namietal, že mu postupom daňového úradu bolo odňaté jeho právo vyjadriť sa k protokolu z daňovej kontroly č. 9211401/5/1433813/2013 zo 16. apríla 2013 (ďalej len „protokol“), ale nadväzujúce rozhodnutia žalovaného, krajského súdu, ale aj napadnutý rozsudok túto skutočnosť vo svojich odôvodneniach posudzovali čisto formálne s odkazom na znenie § 46 ods. 8 Daňového poriadku, ktorý nesprávne aplikovali.

7. Sťažovateľ argumentoval, že správca dane ho síce vyzýval na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole v zmysle § 46 ods. 8 Daňového poriadku, ale v lehote najneskôr do 15 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy, teda aplikoval § 46 ods. 8 Daňového poriadku nelogicky a opačným spôsobom. V zmysle § 46 ods. 8 Daňového poriadku správca dane určí na vyjadrenie sa k protokolu o kontrole lehotu nie kratšiu ako 15 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy. Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku obmedzil na konštatovanie, že *„Správca dane doručoval žalobcovi protokol o výsledku daňovej kontroly do vlastných rúk (§ 31 ods. 1 písm. b/ daňového poriadku), a to spolu s výzvou na vyjadrenie sa k jeho obsahu v zákonom stanovenej lehote 15 pracovných dní od jej doručenia vrátane uvedenia zákonom stanovených následkov zmeškania uvedenej lehoty.“* Podľa názoru sťažovateľa tak ignoroval, že daňový úrad v skutočnosti v rámci výzvy stanovil lehotu, ktorá je okrem pätnásteho pracovného dňa nezákonná (akýkoľvek iný deň počítaný do najneskôr 15-teho pracovného dňa je v skutočnosti lehotou kratšou ako 15 pracovných dní a tak v rozpore s § 46 ods. 8 Daňového poriadku).

8. Sťažovateľ už v žalobe namietal, že mu daňový úrad odňal právo na vyjadrenie sa k protokolu údajne z dôvodu zmeškania lehoty na vyjadrenie. Krajský súd sa v tejto súvislosti obmedzil na konštatovanie, že *„prvýkrát bol neúspešný pokus o doručenie výzvy žalobcovi na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole realizovaný 19.4.2013. Súčasne bolo žalobcovi oznámené, že opakované doručenie bude realizované 22.4.2013.“*

Vzhľadom k tomu, že ani pri opakovanom doručovaní výzvy nebol žalobca zastihnutý, bola zásielka dňom 22.4.2013 uložená na pošte, a preto bola v súlade s ust. § 31 ods. 2 daňového poriadku považovaná za doručení 15-tým dňom od jej uloženia, t.j. 7.5.2013. Za tohto stavu lehota 15 pracovných dní na vyjadrenie sa k protokolu žalobcovi uplynula dňa 28.5.2013, pričom žalobca podal vyjadrenie k protokolu až dňa 30.5.2013, t.j. po uplynutí lehoty na vyjadrenie, pričom zmeškanie uvedenej lehoty nemožno s poukazom na ust. § 46 ods. 8 daňového poriadku odpustiť.“.

9. Sťažovateľ zastáva názor, že „*Daňový poriadok určuje daňovému subjektu právo i povinnosť vyjadriť sa k protokolu z daňovej kontroly a označiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia v lehote určenej správcom dane, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 pracovných dní od doručenia protokolu kontrolovanému daňovému subjektu. To znamená, že správca dane môže, ba dokonca by mal, stanoviť dlhšiu lehotu ako 15 pracovných dní, ak si to vyžaduje rozsah protokolu, či iné konkrétne okolnosti prípadu (rovnako rozhodnutie NS SR sp zn. 1Sžf/112/2015 zo dňa 11. 04.2017). Ustanovenia § 46 ods. 8 Daňového poriadku je potrebné aplikovať a interpretovať tak, aby Sťažovateľ mal zaručené právo vyjadriť sa k protokolu v lehote nie maximálne 15 dní ale minimálne 15 dní, t.j. 15 dní a viac. Omeškanie s doručením vyjadrenia k Protokolu o 1 pracovný deň formalisticky pojali správne súdy ako neospravedlňiteľné zameškanie lehoty a viac sa nezaoberali faktom, že námietky Sťažovateľa mali byť zohľadnené minimálne v rámci vyrubovacieho konania. Nezohľadnením tejto skutočnosti sa de facto Sťažovateľ mohol vyjadriť relevantne k zisteniam až v rámci správneho odvolacieho konania, čím sa bol nezákonne narušený princíp dvojinštančnosti správneho konania.*

Vo vyjadrení k Protokolu pritom Sťažovateľ zrozumiteľne namietal preukázané kontrolné zistenia, ako aj vyhodnotenie dôkazov. Zdôrazňoval, že pokiaľ mu na základe dodatočných platobných výmerov bola dorubená daň (pri dodávkach spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktoré v zmysle rozhodnutí správnych orgánov mali byť, ale dodávkami pre fyzickú osobu neplatiteľa DPH [REDAKOVANÉ]) je logické, že pri vrátení tohto tovaru by mal rovnako dobropisovať sumu s DPH. Vyjadrenie k Protokolu bolo síce stručné, ale zrozumiteľné a jasné a Sťažovateľ má za to, že počnúc Daňovým úradom Trnava až po Rozsudok NS SR sa orgány konajúce vo veci zrozumiteľne a ústavne konformným spôsobom

(teda tak, aby bolo naplnené právo Sťažovateľa na súdnu ochranu premietnuté v racionálnom odôvodnení súdneho rozhodnutia) nevysporiadali s námietkou nelogického neuznania nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane (ktorá predstavuje i) daň zaplatenú na základe rozhodnutia o jej dorubení a ii) vrátení tovaru, za ktorého dodanie bola daň dorubená za zdaňovacie obdobie marec.

Tým, že sa NS SR v napadnutom Rozsudku a Krajský súd v Trnave uspokojili s jednoduchou konštrukciou fikcie doručenia, abstrahovali od skutočnosti, že samotná výzva na vyjadrenie určovala Sťažovateľovi lehotu nezákonnú v časti (1-14dni) alebo lehotu síce na hranici zákonnosti ale neprimerane krátku (15ty deň) a v závere omeškanie vyjadrenia o 1 pracovný deň s poukazom na znenie Daňového poriadku (nerespektujúc ale jeho základný účel a zámer zákonodarcu garantovať právo daňového subjektu na vyjadrenie sa ku kontrolným zisteniam v primeranej lehote) bolo nielenže dôvodom pre ignorovanie námietok Sťažovateľa tam obsiahnutým, dôvodom pre vyrubovacie konanie bez dokazovania, dôvodom pre konštatovanie nespolupracovania s daňovými orgánmi (Krajský súd v Trnave), ale aj dôvodom pre formalistické konštatovanie, že nebolo možné prerokovať pripomienky žalobcu a prípadne nim dodatočne predložené dôkazy postupom podľa § 68 ods. 3 Daňového poriadku (NS SR v napadnutom Rozsudku).

NS SR síce jednou vetou uviedol, že žalobca žiadne dôkazy spôsobilé zvrátiť závery vykonanej kontroly nepredložil, avšak z odôvodnenia napadnutého Rozsudku nie je zrejmé, že či podľa názoru NS SR ich nepredložil v rámci daňovej kontroly, daňového konania alebo súdneho konania, a preto táto konštatácia je absolútne nezrozumiteľná.“

10. Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v odvolaní vôbec nezaoberal ani neuviedol odkaz na svoju inú rozhodovaciu prax, resp. ustanovenia daňových predpisov. Venoval sa rovnako ako krajský súd iba počítaniu lehoty v súvislosti s vyjadrením ku kontrolným zisteniam uvedeným v protokole.

11. Sťažovateľ ďalej konštatoval, že žalovaný rozhodol tak, že sťažovateľovi nepriznal nadmerný odpočet v sume 268 375,62 eur uplatnený v dôsledku dobrovoľného vráteného tovaru dodaného na základe viacerých faktúr odberateľovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] Dodávky pre obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ], boli u sťažovateľa

tiež predmetom daňovej kontroly a možno zjednodušene uviesť, že v rámci predmetných daňových kontrol Daňový úrad Sereď dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal, že predmetný tovar odoslal z tuzemska do Českej republiky, a naplnil tak podmienky pre oslobodenie od dane. Predovšetkým sťažovateľ poukazoval na skutočnosť, že tovar, ktorý pôvodne dodal spoločnosti [REDAKOVANÉ], a ktorý deklaroval ako oslobodený od dane, neskôr príslušné daňové orgány, ako aj všeobecné súdy (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 32/2011) posúdili na podklade skoršej daňovej kontroly tak, že dorubili sťažovateľovi daň z pridanej hodnoty (akceptovali dodanie tovaru do iného štátu, spochybnili len subjekt kupujúceho). V predchádzajúcom konaní najvyšší súd považoval za preukázané dodanie aj prevzatie tovaru v Českej republike a tiež nespochybňoval skutočnosť, že došlo k vráteniu tohto tovaru. Tieto zásadné skutkové zistenia najvyššieho súdu z iného konania, ktoré však s vecou priamo súvisí, ostali bez povšimnutia aj v rozhodnutiach oboch všeobecných súdov konajúcich v tejto veci.

12. Sťažovateľ argumentoval, že ak daňový úrad zastával názor, že sťažovateľ [REDAKOVANÉ] dodal do Českej republiky tovar v zmysle faktúry č. 208034 a priznal mu nárok na oslobodenie od DPH a ide pritom o ten istý tovar, ktorý dobropisoval odberateľovi [REDAKOVANÉ], ako vrátený tovar, je právne neudržateľné, nelogické a rozporné tvrdiť, že nepreukázal vrátenie tovaru, ak, naopak, preukázal dodanie toho istého tovaru inému odberateľovi. Formalistický prístup k aplikácii zákona o dani z pridanej hodnoty bez ohľadu na skutkový stav spôsobom, ktorý pre sťažovateľa znamená najprv dorubenie DPH (za dodávky do Českej republiky, ktoré nie sú oslobodené od dane), uznanie ich dodania neskôr tým istým sťažovateľom inej osobe bez toho, aby daňový úrad akceptoval, že medzi dodaním jednej osobe a dodaním inej osobe sa najskôr museli sťažovateľovi vrátiť, nemá absolútne žiadnu logiku. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu v tejto časti a na neho nadväzujúci napadnutý rozsudok túto skutočnosť buď úplne ignorujú, alebo sa vyhýbajú logickému zhrnutiu skutkového stavu cez konštatovanie, že sťažovateľ nepredložil žiadne dôkazy o dodaní či vrátení tovaru, a teda neuniesol dôkazné bremeno. Odôvodneniu oboch rozhodnutí všeobecných súdov tak chýba aspoň základná prehľadnosť, zhrnutie skutkových dejov v logických vzájomných súvislostiach.

13. K odôvodneniu neuznania nadmerného odpočtu sa venoval najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia len minimálne, keď konštatoval, že sťažovateľ v relevantnom daňovom období (marec 2008) deklaroval na základe intrakomunitárneho dodania tovaru oslobodenie od dane, teda daň nezaplatil, pretože plnenie bolo vyúčtované ako oslobodené od dane podľa § 43 zákona o DPH. Sťažovateľ k uvedenému uviedol, že nadmerný odpočet si uplatnil, pretože na dodanie tohto tovaru mu v dôsledku záverov daňovej kontroly v daňovom konaní a v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 32/2011 bola dorubená daň z pridanej hodnoty (z dôvodu, že subjekt, ktorému tovar do Českej republiky dodal, nebol platiteľ DPH, a teda nepreukázal toľko opakované odoslanie z tuzemska do iného štátu s oslobodením od dane) a oba súdy *„iba kľúčujú v ustanovenia Zákona o DPH bez hlbších súvislostí. Samotné právne posúdenie recyklujúce citáciu znenia paragrafov Zákona o DPH a Daňového poriadku s akcentom na neunesenie dôkazného bremena, údajnú pasivitu Sťažovateľa pri daňovej kontrole tak síce tvoria odôvodnenie napadnutého Rozsudku v nadväznosti na závery Krajského súdu v Trnave, v skutočnosti však reálne nepredstavujú rozumné a presvedčivé zhrnutie úvah konajúceho a rozhodujúceho súdu, ktoré pre Sťažovateľa (ako fyzickú osobu - živnostníka) znamená vo svojej podstate priam likvidačnú povinnosť na úhradu dane (v spojení aj s prv vydanými rozhodnutiami o dorubení dane, vo vzťahu ku ktorej následne nie je priznaný nárok na uplatnený nadmerný odpočet). V takto skutkovo zložitom obchodnom prípade, kde na seba nadväzujú viaceré dodania posudzované v rámci viacerých daňových kontrol je napadnutý Rozsudok arbitrárny a neudržateľný vo svojich zjednodušených záveroch, ktoré vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax ÚS SR a vzhľadom na jeho kvalitu možno označiť za prejav výkladovej a interpretačnej svojvôle NS SR v prejednávanej veci.“*

14. V časti vyrubenia vlastnej daňovej povinnosti na úhradu vo výške 65 168,91 eur z dôvodu deklarovaneého dodania tovaru [REDACTED], ktorý podľa napadnutého rozsudku zostal na území Slovenskej republiky, a teda nebolo potvrdené jeho dodanie odberateľovi identifikovanému pre DPH v Českej republike, sa možno opätovne iba domnievať, ako najvyšší súd dospel ku konštatovaniu, že *„tovar zostal na území na Slovenskej republike“* a ktorý tovar to bol. V rozsudku a v rozhodnutiach, ktoré mu predchádzali, chýba aspoň základná úvaha v časti, ktoré trapézové plechy teda neboli

z polovice dodané (a ktoré naopak dodané boli), ich stotožnenie s položkami na daňových dokladoch a odkazom na kúpnu cenu. Opakovane sa v napadnutom rozsudku, ako aj v rozhodnutí krajského súdu poukazovalo na pasivitu sťažovateľa, ktorý sa nevyjadril a nepredložil potrebné dôkazy napriek výzve správcu dane, ale súčasne bolo opomenuté, že sťažovateľ predložil doklady k výkonu daňovej kontroly 1. októbra 2012, vyjadril sa do zápisnice o ústnom pojednávaní 29. októbra 2012. Podľa sťažovateľa nie je zrejmé ani to, prečo súdy nepovažovali za preukázané uskutočnenie dopravy tovaru najskôr pri jeho vrátení od spoločnosti [REDAKOVANÉ] a neskôr pri jeho dodaní [REDAKOVANÉ]. Poukaz na fakt, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] bola nekontaktná a uvedené skutočnosti nemožno overiť, je opätovne arbitrárnym odôvodnením preneseného dôkazného bremena na sťažovateľa aj vo vzťahu k hospodárskej činnosti tretej od neho nezávislej, právnickej osoby.

15. Arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku vidí „sťažovateľ predovšetkým v jeho strohosti, zmätočnosti, vnútornej nesúrodosti, z ktorej nie je možné zrozumiteľne ustáliť skutkový dej vo vzťahu k vráteniu tovaru dodaného pôvodne spoločnosti [REDAKOVANÉ] a skutkové okolnosti dodania toho istého, či čiastočne toho istého tovaru odberateľovi [REDAKOVANÉ], ďalej v konštatovaní neunesenia dôkazného bremena, nevysporiadaním sa s námietkami Sťažovateľa vo vzťahu k ignorovaniu jeho vyjadrenia k zisteniam obsiahnutým v Protokole. V dôsledku týchto závažných nedostatkov Rozsudku odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie svojvoľne, arbitrárne na základe ústavne nesúladného výkladu právnych noriem Daňového poriadku a Zákona o DPH v zásade na podklade neunesenia dôkazného bremena, abstrahujúc od prv vydaného rozhodnutia, ktoré s vecou súvisí a v ktorom skutkový dej ohľadom dodania tovaru do Čiech spoločnosti [REDAKOVANÉ] (či [REDAKOVANÉ]) posúdil presne opačne (ako dodanie tovaru subjektu, ktorý nie je identifikovaný pre DPH v ČR), čím bolo porušené právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

16. Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/40/2015 zo dňa 23.08.2017 porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/40/2015 zo dňa 23.08.2017 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vrátane DPH na účet jeho právneho zástupcu, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nález, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti nález.“

II.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

21. Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu. K namietanému porušeniu označených práv podľa sťažovateľa malo dôjsť tým, že najvyšší súd neodôvodnil svoje rozhodnutie tak, aby jasne a zrozumiteľne dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, jeho odôvodnenie je nezrozumiteľné a zjednodušené, a zároveň aj tým, že najvyšší súd nesprávne a formalisticky aplikoval § 46 ods. 8 Daňového poriadku týkajúci sa stanovenia a plynutia lehoty na podanie vyjadrenia k protokolu o daňovej kontrole, ktorú rovnako ako pred ním vo veci konajúce daňové orgány a krajský súd považoval za zmeškanú. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa tiež podstatne odchylnym spôsobom vysporiadal s vecou, než ako to bolo v jeho predchádzajúcich rozhodnutiach, napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa išlo o posúdenie totožných skutkových okolností.

22. Ako prvé ústavný súd uvádza, že hoci v napadnutom rozsudku a v celom priebehu daňového konania ide o majetkové práva, sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti nedomáha vyslovenia porušenia vlastníckeho práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy.

23. Ďalej ústavný súd poukazuje na to, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na

judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (hard core of public-authority prerogatives) (porovnaj Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 – 31). Výnimku ESLP nachádza v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné, ktorým daňové konanie v prípade sťažovateľa nebolo, čiže v tejto časti namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom je potrebné sťažnosť bez ďalšieho odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd k formálnej stránke postupu a vydaniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu uvádza, že najvyšší súd postupoval podľa procesnoprávných predpisov vzťahujúcich sa na rozhodovanie o odvolaní, aplikoval na vec sa vzťahujúce právne normy, napadnutý rozsudok bol vydaný vo forme predpokladanej zákonom a obsahuje zákonom predpísané náležitosti.

25. K materiálnej stránke napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že určenie lehoty na vyjadrenie sa k protokolu z daňovej kontroly bolo správcom dane stanovené v rozpore s § 46 ods. 8 Daňového poriadku, ústavný súd konštatuje, že určenie tejto lehoty je v zmysle uvedeného ustanovenia na zväžení správcu dane, ktorý by mal prihliadať predovšetkým na to, aby daňový subjekt mal k dispozícii možnosť riadne využiť svoje procesné práva s cieľom ovplyvniť výsledok daňového konania vo svoj prospech, ako aj na samotnú náročnosť požadovaného vyjadrenia a aby mal v zmysle zákona k dispozícii lehotu nie kratšiu ako 15 pracovných dní od prevzatia protokolu. Z predložených listín vyplýva, že v danej veci bol správcom dane vyhotovený protokol o daňovej kontrole v rozsahu 16 strán textu (teda menšej náročnosti) a správca dane určil sťažovateľovi na vyjadrenie sa k nemu lehotu v trvaní 15 pracovných dní. Stanovenie uvedenej lehoty v súlade so zákonom, hoci

na jej spodnej hranici považuje ústavný súd za primerané okolnostiam, a preto podľa jeho názoru nemožno akceptovať právny výklad prezentovaný sťažovateľom, že prvých 14 dní tejto lehoty je stanovených nezákonne. Ústavný súd na tomto mieste dodáva, že účelom stanovenia lehôt v daňovom konaní je vnesenie poriadku, presnosti a disciplíny do daňového konania. Taktiež námietku sťažovateľa o nesprávnej aplikácii fikcie doručenia výzvy na vyjadrenie sa k protokolu, ktorú najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú zdôrazňujúc, že sťažovateľ nepreukázal, že sa na korešpondenčnej adrese v čase doručovania nezdržiaval, možno považovať za posúdenú v súlade so zákonom. Najvyšší súd tiež uviedol, že odpustenie zmeškania lehoty Daňový poriadok explicitne vylučuje a nad rámec uvedeného konštatoval, že sťažovateľ ani neuviedol žiadne relevantné dôkazy spôsobilé zmeniť závery vyplývajúce z daňovej kontroly.

26. Pokiaľ sťažovateľ ďalej namieta arbitrárnosť napadnutého rozsudku z dôvodu svojvoľného odôvodnenia založeného na neunesení dôkazného bremena sťažovateľom abstrahujúc od prv vydaného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 32/2011 z 24. mája 2012, ktoré s vecou súvisí a v ktorom bol skutkový dej posúdený odlišne, ústavný súd uvádza, že v predchádzajúcich konaniach vedených pred najvyšším súdom pod sp. zn. 8 Sžf 28/2011 a sp. zn. 8 Sžf 32/2011 medzi tými istými účastníkmi, predmetom ktorých bolo preverovanie dodania tovaru za zdaňovacie obdobia november a december 2007, najvyšší súd rovnako dospel k záveru o nepreukázaní odoslania tovaru sťažovateľom do iného členského štátu (Českej republiky), a teda k nepriznaniu uplatňovaného nároku na odpočet DPH rovnako ako v posudzovanej veci a napadnuté rozsudky súdov prvej inštancie, ktorými boli zamietnuté žaloby sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí vydaných v daňovom konaní, potvrdil. Uvedenú námietku sťažovateľa ústavný súd hodnotí ako irelevantnú poukazujúc aj na nejasnú špecifikáciu dodávaného tovaru vyplývajúcu z jednotlivých rozhodnutí najvyššieho súdu.

27. Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úloha sa v konaní podľa čl. 127 ústavy obmedzuje predovšetkým na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porovnaj I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08,

III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len v miere posúdenia, či tieto sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (porovnaj I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

28. V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov. Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posúdil aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozhodnutiu.

29. Ústavný súd ďalej dodáva, že už sa zaoberal problematikou nepriznania nadmerných odpočtov správcami dane a vyrubovania daňových povinností na DPH zo strany správcov dane, resp. v širšom daňovom konaní, jeho princípmi a požiadavkami na riadny prieskum rozhodnutí daňových orgánov v rámci správneho súdnictva (pozri II. ÚS 784/2015, II. ÚS 437/2016, II. ÚS 25/2016, I. ÚS 133/2015, II. ÚS 233/2015, II. ÚS 13/2016). Ústavný súd hodnotí, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nijako nevybočil pri rozhodovaní vo veci sťažovateľa z medzí, ktoré podľa ústavného súdu podmieňujú prieskum rozhodnutí daňových orgánov v rámci správneho súdnictva.

30. Na tomto základe ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2018